

kastelse af Sagen blot af Uvillie mod Ministeriet, thi det vilde være barnagtigt, om vi, naar vi iøvrigt vare enige om, at en Sag burde fremmes, vilde forkaste den, fordi vi ikke kunde lide dette Ministerium; det vilde være en høist forførdelig Fremgangsmaade, som jeg fuldstændig skulde være med til at misbillige. Men her er Tale om, at vi ikke tør indlade os paa at begynde paa en Sag, hvis Fuldførelse kan baade lede til noget aldeles Forkasteligt og til noget meget Godt, fordi vi mangle Garanti for, at den ikke leder til det Forkastelige, men til det Gode, og denne Garanti er: Tillid til Ministeriet. Jeg fremhæver dette udtryffeligt, fordi jeg er vis paa, at naar vi længere hen komme til en Forkastelse af denne Sag, som vi alle nogle Aar igennem have erkjendt for at være saa fortræffelig, saa forkaste vi den ikke af lutter Had til Ministeriet; det er slet ikke Tilfældet. Vi tør ikke gaa ind paa denne Sag, fordi vi ikke vide, hvad der kan komme ud af den, fordi Betingelsen for, at der skal komme noget Godt ud af den, nemlig Tillidsforholdet til Ministeriet, mangler. Dette er en helt anden Ting. Jeg maa udtryffeligt hævde, at naar vi i en Sag kunne se, hvad den kan blive til uden Hensyn til Ministeriet, saa forkaste vi ikke Sagen blot af Hensyn til Ministeriet; det kunde aldrig falde os ind.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg vil kun minde om, at, hvad der her er Tale om, er at opføre en Bygning. Det ærede Medlems sidste Udtalelser vare af en saadan Bessaffenhed, at det egentlig ikke skulde undre mig, om man glemte dette. Til denne Bygnings Opførelse foreligger der Tegninger og helt udarbejdede detaillerede Overslag, og man er derfor meget godt i Stand til at se, hvad der handles om, og hvor vidt Sagen kan føre. Vedtager man Loven, vil Enden blive en Bygning, som vil blive til megen Nytte for vor Kunst, og som den længe har sønnet, og intet Videre. Der er ingen Hage ved Sagen ud over dette.

Solstein: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden (Rabbe): Det ærede Medlem for Københavns Amts 5te Valgfreds har begjært Ordet for en kort Bemærkning. Det ærede Medlem har allerede havt Ordet to Gange, men med Thingets forventede Samtykke skal jeg give det ærede Medlem Ordet for en kort Bemærkning.

Solstein: Jeg vil kun bemærke, at ganske vist kommer der en Bygning ud deraf, — det tvivler jeg slet ikke om; men hvad vi ere stærkt i Tvivl om, er, hvad denne Bygning vil blive brugt til, og ogsaa, hvad de andre Bygninger ville blive brugte til, som den skal afløse, og hvorledes Pen-

gene skulle komme tilveie til denne Bygning. Dette er meget væsentlige Ting, som vi ikke tør gaa til i Blinde. Derfor det kun dreiede sig om, hvorvidt der vilde komme en Bygning, saa var der ingen Grund til at forkaste Lovforslaget, thi derom tvivles der ikke, at der vil komme en Bygning, naar Lovforslaget vedtages.

Timestad: Jeg kan ikke negte, at Slutningen af den ærede sidste Talers Foredrag noget formindskede den Tilfredsstillelse, hvormed jeg hørte hans første Foredrag. Dette hans første Foredrag vakte, kan jeg ikke negte, hos mig en vis Glæde over de nye Egenstaber, som det ærede Medlem idag udviklede. Han talte nemlig idag med en Aabenhed og en Ærlighed, som var i høi Grad velgjørende, og det forekommer mig, at han skilte sig fra det ham overdragne Særv, at holde Taltalen over dette Lovforslag, paa en Maade, som fordelagtig udmærkede sig fremfor den Maade, hvorpaa de ærede Talere, som have besørget det samme Særv med Hensyn til de foregaaende Lovforslag, have udtalt sig. Thi medens de ærede Talere jo væsentlig have søgt at hylle deres Motivering ind i Realitetsbetragtninger, i Betragtninger over Lovforslagets Indhold, — Betragtninger, som, for saa vidt de vare begrundede, vistnok maatte føre til en indgaaende og alvorlig Drøftelse af Lovforslagene eller Prøvelse i Udvalg, men ikke kunde føre til deres Forkastelse — sagde derimod det ærede Medlem med megen Aabenhed, at de Realitetsgrunde, som han altsaa mere for en Formis Skyld havde fundet sig foranlediget til at fremdrage, ganske vist ikke paa nogen Maade kunde føre til eller ikke i og for sig førte til, at man skulde forkaste Lovforslaget; nei, den virkelige Grund til Forkastelsen var Mangel paa Tillid til Ministeriet, den hele Uoverensstemmelse, i hvilken Ministeriet befinder sig til dette Thing. I det sidste Foredrag var det nu, som om det ærede Medlem vilde komme lidt bort fra Udtalelserne i det første, som han nu vilde give det Absende af, at det ikke var den almindelige Uoverensstemmelse med Ministeriet, som laa til Grund for den Beslutning af Flertallet, for hvilken det ærede Medlem er Drøjsfører, men at det nærmest var en Mangel paa Tillid til den Maade, hvorpaa Ministeren vilde gennemføre Lovforslaget, naar det blev til Lov — saa vidt jeg forstod —, der skulde begrunde Forkastelsen. Det er imidlertid klart, at disse Ting i det Væsentlige falde sammen; thi det er jo dog tydeligt, at der ikke med Hensyn til dette Lovforslag eller det foregaaende kan være saadanne Omstændigheder tilstede, som i en særegen Grad skulde gjøre det vanskeligt at afgjøre, hvorledes Gjennemførelsen skal ske, og gjøre det muligt for vedkommende Minister at gaa bort fra det, som er Hensigten med Loven. Der er ikke den mindste særlige Grund med Hensyn til dette Lovforslag